

Kilka uwag na temat konsekwencji wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-260/18

W dniu 3.10.2019 r. TSUE, odpowiadając na pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Warszawie, wydał długo oczekiwany wyrok¹. Sprawa dotyczyła problematyki kredytów indeksowanych do kursu franka szwajcarskiego, a ujmując ściślej, skutków abuzywności klauzuli indeksacyjnej. Jednak – wbrew sugestiom płynącym ze środków masowego przekazu, jak i stowarzyszeń „frankowiczów” – wyrok ten wcale nie rozwiąże problemów polskiej judykatury w zakresie rozstrzygania o skutkach niedozwolonej klauzuli umownej. Wręcz przeciwnie, spowoduje polaryzację i ogromne zróżnicowanie wyroków w orzecznictwie sądów polskich.

TOBIASZ NOWAKOWSKI

W swoim rozstrzygnięciu TSUE wskazał jednoznacznie na kilka kwestii, które warto na wstępie przedstawić. Po pierwsze, zdaniem składu orzekającego, w umowach kredytów indeksowanych nieuczciwe warunki dotyczące różnic kursowych nie mogą zostać zastąpione przepisami ogólnymi polskiego prawa cywilnego. Po drugie, jeśli eliminacja dotyczy całości klauzuli indeksacyjnej, prawo UE nie stoi na przeszkodzie unieważnieniu umowy. Po trzecie, konsumentowi przysługuje prawo do odmowy stosowania mechanizmów przewidzianych w dyrektywie 93/13², w tym środków ochrony przed szkodliwymi skutkami spowodowanymi unieważnieniem umowy.

Problem waloru normatywnego wyroku TSUE w sprawie C-260/18

Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości UE ma bardzo ograniczony walor normatywny. Rozstrzygnięcie dotyczy wyłącznie kredytów indeksowanych do kursu franka szwajcarskiego. **Nie znajduje więc zastosowania *per analogiam* do kredytów denominowanych w helweckiej walucie.**

¹ Wyrok TSUE z 3.10.2019 r. (C-260/18) Dziubak v. Raiffeisen, ECLI:EU:C:2019:819.

² Dyrektywa Rady 93/13/EWG z 5.04.1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. WE L nr 95), dalej: „dyrektywa 93/13”.